

nr. 24 ratificeret. Adskillige lande havde på dette tidspunkt sygeforsikringsordninger for arbejdere i industrien, ordninger der ikke var — eller muligvis kun i begrænset omfang var udstrakt til landbrugssektoren. Forelå bestemmelserne således kun i en konvention omfattende både landbrug og industri ville ratificering vanskeliggøres, muligvis i en lang årrække.

På baggrund af de i 30'ernes kriseår høstede erfaringer og med støtte i den mere omfattende omlægning af socialforsikringspolitikken, som fandt sted i årene under 2. verdenskrig, vedtog arbejdskonferencen i 1944 under sin 26. samling en henstilling (nr. 67) om økonomisk tryghed samt en henstilling (nr. 69) om sygehusbehandling. Det udtales bl. a. i den førstnævnte at økonomisk tryghed såvidt muligt bør organiseres på grundlag af tvungen socialforsikring og der opregnes en række områder som sygdom, moderskab, invaliditet, alderdom, tilskadekomst, arbejdsløshed m. v. hvor socialforsikring bør indføres. I henstilling nr. 69 anbefales det at sygebehandling bør ydes enten gennem en ordning under socialforsikringen eller gennem en offentlig sygebehandlingsordning. Formålet må være såvel at forebygge sygdomstilfælde, som at helbrede. Henstillingerne, der detaljeret foreslog hovedprincipper for egnede ordninger på de nævnte områder, afspejlede i vidt omfang foreliggende nationale reformforslag og blev således internationalt et talerør for de spirende ideer om tilvejebringelsen af omfattende sociale forsikrings- og sikkerhedssystemer.

I 1952 vedtog den 36. arbejdskonference i overensstemmelse med den skete sociale udvikling en konvention (nr. 102) om mål og normer for social tryghed. Formålet hermed var at skabe et internationalt dokument der kunne tjene som vejledning og som kunne anspore til yderligere fremskridt samt danne grundlag for en revision af de mange eksisterende konventioner om forskellige former for social tryghed f. eks. om sygeforsikring, alderspension osv., der stod for revision.

Første trin i denne systematisk planlagte revision sluttede i 1964, da den 48. arbejdskonference vedtog en konvention (nr. 121) og en henstilling (nr. 121) om ydelser i tilfælde af ulykker på arbejdspladsen samt

erhvervssygdomme, og andet trin afsluttedes ved konferencen i 1967, hvor der blev vedtaget en konvention (nr. 128) og en henstilling (nr. 131) om ydelser ved invaliditet og alderdom samt til efterladte.

Dagsordenspunktet vedrørende revision af konventionerne nr. 24 og 25 om sygeforsikring, der kom til behandling på den 52. konference i sommeren 1968, var således tredje trin i den planlagte revisionsproces.

Som grundlag for arbejdet forelå 2 af arbejdsbureauet udarbejdede rapporter med tilhørende forslag til konklusioner vedrørende henholdsvis en konvention og en henstilling om sygeforsikring udarbejdet på grundlag af medlemslandenes svar på de af arbejdsbureauet udsendte spørgeskemaer.

I den nedsatte konferencekomité, hvori Danmark på regeringsside var repræsenteret af kontorchef P. Juhl-Christensen, med lektor fru Mette Koefoed Bjørnsen som suppleant samt fra arbejdsgiver- og fagforeningsside af henholdsvis direktør Clemmensen og forbundsformand Eli Pedersen, blev der fremsat et stort antal ændringsforslag til konklusionerne. Disse ændringsforslag gav anledning til vidtgående drøftelser. En række ændringsforslag blev vedtaget, dels som enstemmige kompromisløsninger, dels som flertalsafgørelser. Komiteen vedtog enstemmigt teksten til de udarbejdede konklusioner, der ligeledes blev vedtaget af konferencen.

Disse således vedtagne konklusioner skal tjene som grundlag for det udkast til en konvention og dertil knyttet henstilling om sygeforsikring, der vil blive forelagt næste års arbejdskonference med henblik på vedtagelse.

Konklusionerne indeholder et stort antal — i forhold til samfundsudviklingen ajourførte — bestemmelser, hvoraf dog en del allerede findes i den af konferencen i 1952 vedtagne konvention om minimumsnormer for social tryghed.

I konklusionerne foreslås det, at de 2 ældre konventioner fra 1927, der omfatter personer beskæftiget henholdsvis udenfor eller i landbrugserhverv, afløses af én konvention. Det gøres dog muligt for et medlemsland at ratificere konventionen, selv om beskæftigede i landbrugserhvervet ikke (endnu) er omfattet af sygeforsikringen.